

РЕШЕНИЕ

№ 20681

гр. София, 16.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в
публично заседание на 28.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **3467**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на 10а, ал. 4 от ЗЧРБ във вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Производството е образувано по жалба на Б. Д., гражданин на Г., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1000, [улица], ет. 2 срещу отказ за издаване на виза „Д“ рег. № TBS 24000643V от 07.03.2025 г. , издаден от завеждащ „консулска служба“, консулско длъжностно лице, втори секретар Р. Д., при Посолство на Република България в [населено място], Г.. Отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Излагат се допълнителни мотиви, че жалбоподателят няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт във връзка с разпоредбите на Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. По конкретно, твърди, че чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата наържавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Недопускането му до пазара на труда в Република България било такова нарушение. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът завеждащ „консулска служба“, консулско длъжностно лице, втори секретар, при

Посолство на Република България в [населено място], Г. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взиаа становище.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Жалбоподателят твърди такова засягане на правата му по чл. 8 от Конвенцията, озаглавен Право на зачитане на личния и семейния живот и според който: 1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. 2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Недопускането му до пазара на труда в Република България било такова нарушение. Ето защо, и поради факта, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, то тя следва да се разгледа по същество. При разглеждане на жалбата по същество, съдът следва да обсъжда само доводи и факти за нарушаване на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека, но не и основанията за отказ за издаване за виза, посочени в ЗЧРБ, именно поради цитираната норма, която изключва обжалването на отказите за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т. 4 – виза „Д“.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление по образец рег. № ТBS24000643 жалбоподателят е поискал от Посолство на Република България в [населено място], Г. да му издаде виза тип „Д“, като целта на пътуването до Република България е предоставен му достъп до пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Не се спори, че по заявлението на жалбоподателя е издаден процесният отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ „консулска служба“, консулско длъжностно лице, втори секретар Р. Д., при Посолство на Република България в [населено място], Г. и че отказът е издаден на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Излагат се допълнителни мотиви, че жалбоподателят няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Съдът приема, че оспореният отказ за издаване на дългосрочна виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка, по делото от страна на административния орган са представени Заповед № 95-00-26/16.01.2025 г. на Министър на външните работи на Република България вр. чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР вр. чл. 5, ал. 3 от УС на М. вр. чл. 25, ал. 1, 2 и 4 от ЗА, както и Заповед № Ав-02-11/19.06.2024 г. на посланика на Република България в посолството в [населено място], Г., с които е възложено на ответника да съставя и връчва откази на визи по чл. 34 от НУРИВОВР. Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по Приложение № 7 от НУРИВОВР, изискуеми и от

общите изисквания на АПК, в съобразителната му част са посочени поредният номер и датата на заявлението на чужденеца, посочена е разпоредбата от приложимия нормативен акт – чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, изложени са последователно приетите за установени от органа факти, анализирана е относимата правна уредба, формирани са ясни правни изводи. Диспозитивът на акта кореспондира на неговата обстоятелствена част. Актът носи подпис на неговия издател. Указан е редът за неговото обжалване. Следователно оспореният административен акт е издаден в съответствие с разпоредбата на чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

Посочи се, че отказът за издаване на виза е издаден на основание на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Излагат се допълнителни мотиви, че жалбоподателят няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Съгласно чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, а според ал. 2 от същата разпоредба в случаите по ал. 1 може да бъде издадена виза или разрешено влизането на територията на Република България по причини от хуманитарен характер или когато това се налага от държавния интерес или от изпълнението на международни задължения. Т. именно международно задължение, по аргумент от чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, е правото на всяко лице на неприкосновеност на личния и семейния му живот, прокламирано в чл. 8, § 1 КЗПЧОС, ратифицирана със закон, приет от Народното събрание на 31 юли 1992 г., обн. ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г. Според чл. 8, § 2 от Конвенцията намесата на държавните власти в упражняването на правото на зачитане на личния и семейния живот е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Ето защо, следва да се приеме, че с процесния отказ, с който жалбоподателят не се допуска до пазара на труда на Република България, се засягат негови основни права по чл. 8, § 1 от Конвенцията, доколкото правото свободно да се избира труд е част от личния живот на човека. По делото не се установиха условията за намеса в това право по чл. 8, § 2 от Конвенцията. Би могло да бъде такова условие, изложеното в мотивите на отказа, че жалбоподателят няма предоставен достъп до пазара на труда в Република България. Видно, обаче, от документите по административната преписка, по-конкретно – от писмо рег. № 536400-92419, екз. № 1от 11.11.2024 г. на МВР-Дирекция „Миграция“, на жалбоподателя е предоставен достъп до пазара на труда в Република България по чл. 24и от ЗЧРБ за срок от 3 г. Този документ не е обсъден от ответния административен орган, което определя акта като незаконосъобразен, като противоречащ на чл. 35 от АПК, според който индивидуалният административен акт се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възразенията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е основателна и издаденият отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 10 от ЗЧРБ следва да се отмени, като незаконосъобразен.

С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание [чл. 173, ал. 2 от АПК](#), преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да

извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и указанията по това решение.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ , по жалба на Б. Д., гражданин на Г., [дата на раждане] , съд. адр. [населено място] 1000, [улица], ет. 2, отказ за издаване на виза „Д“ рег. № TBS 24000643V от 07.03.2025 г. , издаден от завеждащ „консулска служба“, консулско длъжностно лице, втори секретар Р. Д., при Посолство на Република България в [населено място], Г..

ИЗПРАЩА делото като преписка на Посолство на Република България в [населено място], Г. за ново произнасяне в едномесечен срок от постановяване на настоящото решение по заявление по образец рег. № TBS24000643, с което жалбоподателят е поискал издаване на виза „Д“ по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, като се съобразят мотивите на настоящото решение.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.